

Zwarte krul Bijbelblad

Een jaar geleden zag Nahid Parisai haar tweeëntwintigjarige zoon Said sterven in de armen van zijn jongere broer Wahid. De Iraanse had haar jongens als moslim grootgebracht; nu waren beiden christen. „Said had vier tumoren in zijn hoofd, maar hij zei: Mama, het is goed met mij. Ik geloof in Jezus!”

Tekst: Jeannette Wilbrink-Donkersteeg • Foto's: Anton Dommerholt

Nahid Parisai werd in 1959 geboren te Teheran: „Ik was echte moslim. Ik hier komen en vijf keer per dag bidden. Ook één maand vasten. Ja, islam was belangrijk. Maar volgens mij was God vér weg. Ik was altijd bang voor Hem. Ik de koran lezen, maar niet begrijpen. De koran is Arabisch, wij verstaan alleen Perzisch. Bijna veertig jaar lang was ik moslim, nu ben ik vier jaar christen. Ik ben gaan geloven in Jezus. Hij geeft mij rust.”

Ze zit op de bank in haar Utrechtse etagewoning. Tegenover haar branden twee waxinelichtjes voor een verzameling foto's van de inmiddels gestorven Said. Als de taal te lastig wordt, springt de negentienjarige Wahid bij als tolk.

In december 1999 kwam Nahid met haar jongens naar ons land. „In Iran zijn veel problemen met deze regering. Mijn familie was in Nederland en zei: Hier is het voor kinderen heel goed.” Meer wil ze er niet over kwijt, maar Wahid vult aan: „Je kunt in Iran je mening niet geven, niet als het gaat om politiek, niet als het gaat om geloof.

Je bent niet vrij. In Iran moet je altijd bang

len tussen zijden

zijn. Ik ben een moeilijke jongen. Ik wil kunnen zeggen wat ik wil. Maar dan was ik nu misschien wel onthoofd of zo. Toen we hiernaartoe kwamen, was ik nog klein. Mijn vader was jaren eerder al bij ons weggegaan. Ik wist niet eens meer wat er met hem gebeurd was. Toen mijn broer erg ziek was, is hij gekomen. Een dag later stierf Said. Mijn vader is weer teruggegaan en ik heb later een telefoontje gehad. Hij wist toen dat ik christen was geworden en zei: Jij bent mijn zoon niet meer!"

Ruzie

Dat ze in een christelijk land terechtgekomen was, merkte Nahid aanvankelijk niet, maar een vriendin in het asielzoekerscentrum werd christen. „Zij liet mij film van Jezus zien. Ik ging mee naar Iraanse kerk in Haarlem. God nu dichtbij. Hij met mij lopen, praten en slapen. Jezus stierf voor onze zonden. Dat is heel belangrijk.”

Wahid: „In het asielzoekerscentrum zag ik Jurjen ten Brinke van Stichting Gave vaak lopen. Ik wist dat hij van de kerk kwam, en ik dacht: 'Dat is niks voor mij. Ik ben en blijf moslim!' Hij was wel aardig en op een gegeven moment zei ik: 'Ik wil best contact, maar zonder die Bijbel!' Toen Said zo ziek was,

Nahid Parisai: „Ik ben blij dat mijn zoon bij Jezus is, maar ik mis hem zo!”

vroeg Jurjen of ik meeding op kamp. Ik wilde elke dag naar Said in het ziekenhuis, maar die zei: Je moet gaan! Eigenlijk kon het al niet meer, maar op het laatste moment viel er iemand uit en toen ging ik toch mee. Daar ben ik veranderd. Tegen een vriend had ik nog wel gezegd: 'We gaan niet doen alsof we christen zijn, hoor. We moeten juist laten merken dat we moslim zijn!'

Nahid knikt: „Ik ben drieënhalf jaar geleden gedoopt en Wahid ging altijd ruzie maken met mij. Hij zei: 'Waarom jij christen geworden? Ik nooit!' Maar ik altijd bidden voor hem en voor mijn andere zoon."

Wahid: „Said geloofde ook niet in God. Toen werd hij ziek. Hij kon niets eten en moest steeds overgeven. Een vriendin die christen was geworden, heeft met hem gebeden door de telefoon. Daarna kon hij opeens weer eten! Toen zei Said: 'Hier wil ik meer van weten. Ik ga gewoon eens kijken in die kerk.'

Hij is tot geloof gekomen. Twee of drie dagen later kreeg hij te horen dat hij een ernstige ziekte had. Ik zal eerlijk zeggen: Zonder zijn vertrouwen was ik nu geen christen. We hebben zoveel ruzie gehad! Ik zei: 'Jij bent gek! Je bent jong, je zou nu moeten genieten. In plaats daarvan lig je hier in bed je Bijbel te lezen...' Hij werd ook elke zondag opgehaald om naar de kerkdienst te gaan. Ik snapte er niks van, want Said had echt gekke dingen gedaan. Hij was satanisch geweest en gebruikte drugs."

Nahid: „Hij luisterde ook naar slechte cd's. Maar toen hij ziek werd, ik voor hem zingen van Jezus. 's Avonds hij met mij kijken naar film over Jezus en ik uitleggen. In januari hij naar ziekenhuis voor fotografie. Er zaten vier tumoren in zijn hoofd. Ik bijna drie uur zitten huilen, ik kon niet in kamer bij Said zijn. Dan kwam Said. Hij zei: 'Mama, het is goed met mij! Ik geloof in Jezus.' Ik bij Said liggen in ziekenhuis. Hij mij wakker maken. 'Mama, jij psalm 84 lezen voor mij. Ik krijg dat van Jezus.' Ik elke dag die psalm voor hem lezen. Hij vond dat mooi, omdat daar staat dat één

Wahid: „Ik zal eerlijk zeggen: Zonder Said's vertrouwen was ik nu geen christen”

dag bij God beter is dan veel dagen ergens anders."

Moslimvrienden

Nahid staat op en pakt een Perzische Bijbel uit de kast. Met een lach in haar ogen laat ze de voor Hollandse ogen vreemde tekens zien. Dan slaat ze hem open. Tussen de bladzijden liggen een paar zwarte krullen van Said. „Ik lees elke dag. Vooral de psalmen, Johannes en Mattheüs. Die raken mijn hart. Wat ik meemaak, staat daarin. Het leert mij gewoon dat ik niet voor deze wereld leef."

„Ik lees de Bijbel niet elke dag", bekent Wahid. „Ik ben druk. Ik volg een studie assistent mobiliteit branche, dat is autotechniek. Drie dagen heb ik school, twee dagen loop ik stage. Maar ik lees er soms wel in. Johannes 8 vind ik nog steeds het mooist. Dat heb ik lang geleden samen met Jurjen gelezen. Jezus zegt daar: 'Wie zonder zonde is, werpe de eerste steen.' Niemand is zonder zonden, alleen Jezus. De waarheid is moeilijk, is hard. En Hij is de Waarheid! Ik merk zelf ook dat het moeilijk is. Juist als je gelooft, probeert satan je van alle kanten te pakken. Wat ik dan doe? Ik probeer er niet aan te denken, maar het blijft toch in mijn hoofd.

Dan moet je bidden. Zonder Hem kan ik geen stap doen. Ik heb in een Nederlandse kerk gezeten, maar nu werk ik in de weekenden, omdat ik mijn schulden moet afbetalen. Ik weet dat ik zondag rust moet nemen en wil binnenkort echt stoppen..."

Nahid: „Ik ga elke zondag naar een evangelische kerk, tien minuten lopen van hier. Ik kan niet alles verstaan, maar ik ga soms ook naar de Iraanse kerk in Haarlem. Wij hebben nog steeds veel moslimvrienden. Als zij probleem hebben, vragen ze: Jij bidden voor mij."

Wahid: „Mijn beste vriend is wel een beetje boos geweest, maar heeft nu respect voor mij. Al mijn vrienden weten dat ik christen ben. Op 5 december 2004 ben ik samen met Said gedoopt in Haarlem." Nahid: „Ik denk: Said wist toen al dat hij niet beter werd. Op 7 januari ging hij naar het ziekenhuis en op 11 februari is hij gestorven. Hij zei: 'Als Jezus wil dat ik leef, dan leef ik. Als Hij wil dat ik sterf, dan sterf ik.' Ik ben blij dat mijn zoon bij Jezus is, maar ik mis hem zo! Moslimvrienden die met mij praten, zeggen dat ik heel rustig ben. Dat vinden ze raar, omdat mijn kind gestorven is. Maar ik ben rustig in God. Hij is mijn Vader."